

Húsz éves a Szarvas és Vidéke Hetilap

Hetente hazavittek

Tisztelt Olvasók! Az évfordulók általában, a kerek évfordulók különösen alkalmat és lehetőséget kínálnak arra, hogy emlékezzünk. Emlékezzünk a kezdetre, rég volt eseményekre. Jelen esetben a "Szarvas és Vidéke legújabbkori megjelenésére. Ez adja az időszínteret. Megismertük az újság bemutatkozó első négy számának történetét, most egy újabb fejezetről beszélgetünk dr. Pilishegyi Józseffel, a laptörténet második szerkesztőjével.

Mint ismeretes 1986. május eleje a nevezetes dátum, amikor közel fél évszázados kihagyás után újra helyi lap jelenhetett meg Szarvason.

Nekem – aki akkor, 20 évvel ezelőtt, a bemutató lapszámok felelős szerkesztője voltam – különösen szívdobogató és izgalmas kihívás volt a nulláról elindulva egy újságot teremteni.

– Kedves Jóska! (A tegeződő hangnem természetes, hiszen kollégák voltunk – no és sokkal fiatalabbak is.) Te a próbaszámok megjelenése után két hónappal 1986. augusztus 1-jétől lettél a lap szerkesztője. Kérlek, eleve neked fel a régen történeteket. Avassuk be olvasóinkat a helyi újságírás-szerkesztés két évtized előtti műhelytitkaiba. Hogyan alakultak az újraindítás hivatalos feltételei? Kérdezhetném úgy is, hogyan működött az akkori bürokrácia? Miként szervezted újjá a már hosszabbtávú feladatokra a szerkesztőbizottságot? Az újság tartalmi, alakij megjelenése hogyan változott a próbaszámok után? Milyen volt a lap fogadtatása, mikor megadták a végleges engedélyt, és ott volt hetente a várva-várt sajtótermék? Azért zúdítottam rád ilyen kérdéshalmazt, mert azt gondolom, így nem töröm meg egy-egy újabb kérdésel a visszaemlékezésed. Továbbá olyan szoros kapcsolódások vannak a kérdések között, amelyekre külön-külön szinte csak ismétlésekkel lehetne válaszolni.

– Nos, hogy kronológiailag is pontos legyen és történések sokaságából ne maradjon ki a lényeg, tömören igyekszem számat adni hároméves szerkesztői munkámról.

Kezdem a "hogyan tovább"-bal. A Tájékoztatói Hivatal a próbaszámokat sikeresnek ítélte és a bennük felvonultatott háttérkulturát is alkalmasnak minősítette a lapkiadásra. Ennek ellenére, 1986-ban még ennyi pozitív tényező meglete esetén sem volt természetes a végleges engedély megadása. A feltételek tárgyát képezte az anyagi biztonság, a papírszükséglet meglete és még sok apróság, amit itt nem részletezek.

A város vezető testületeinek, vezetőinek elszántságát, a lakosság újságigényét azonban nem lehetett már figyelmen kívül hagyni. 1986. június végén végre megérkezett egy reménykeltő levél. Az már előrevetítette, készülhetünk a folytatásra. Ebben szerepe volt akkori országgyűlési képviselőnk – Fekete János – közbenjárásának is. Augusztus 1-jétől december 31-ig, öt hónapra megszületett – de még mindig csak – egy ismételt ideiglenes engedély. Azt követően is évenként újra és újra kérelmezni kellett, hogy fennmaradjon az újság. A végleges alapítási engedélyt majd csak 1988 júliusi kezdéssel kaptuk meg, de akkor már határozatlan időre.

1986. június végén az a bizonyos reménykeltő levél felgyorsította az eseményeket. Ütemesebbé vált a készülődés a hetenkénti újságkiadásra. Dr. Pataki István Szarvas város tanácselnöke engem keresett meg ajánlatával, vállaljam el a szerkesztői posztot. Én akkor a mezőgazdasági főiskolán docensként dolgoztam. A szerkesztői munka nagyságát mérlegelve úgy döntöttem, egyszemélyben nem tudom vállalni a nagy megterhelés miatt. Bizonyos feladatmegosztással, egy szerkesztőtárs bevonásával azonban ígert mondtam. Így lett Ibos Gyula az óvóképző intézet adjunktusa társam a szerkesztésben, a szerkesztési, kivitelezési munkálatokban.

Létrehoztuk a megújított szerkesztőbizottságot. Tagjai egyrészt a próbaszámok szerkesztésére szervezett csapatból vállalták a továbbiakat is. Másrészt újságíráshoz vonzódo lelkes aktivistákat vontunk be. A lelkesedés és az önzetlenség nagyon kellett a hetenkénti rendszeres munkához, ugyanis azt ki kell hangsú-

lyozni, hogy 1989. augusztus 1-jéig a Szarvas és Vidéke szerkesztése, a cikkek írása társadalmi munkában történt. Nem volt újságírói honorárium. Csupán mi ketten társszerkesztők kaptunk szerény tiszteletdíjat.

Szívesen emlékszem vissza a szerkesztőség tagjaira, egykori munkatársaimra. Voltak közöttük lelkes, rendszeres tollforgatók, voltak, akik ritkábban egy-egy aktuális témával, esetenként jelentkeztek írásaikkal. Ki-ki ideje függvényében illetve ambíciói szerint dolgozott.

Nem merev, de bizonyos rovatjellegű munkamegosztást alakítottunk ki. Enyém volt a testületi ülések, városi rendezvények rovatát, amit zsúfoltság esetén Ibos kollégámmal osztottunk meg. Övé volt még a kultúra, művelődés, tudományos témák és a sok egyéb apróság összegyűjtése. Dr. Kutas Ferenc – aki akkor a gimnázium tanára, később igazgatója is volt – amolyan "mindenevőként" nagyon színvonalasan vette ki részét az anyaggyűjtésből. Az ő nevéhez fűződik dr. Domán Imre nyugalmazott állatorvossal, népi használati cikkek gyűjtésével készült interjú, amelynek kapcsán a Magyar Televízióban is műsorba került újságunk. Kántor Zsolt a maga költői vénájával, írásaival és egy-egy versével színesítette lapunkat. Csabai Pali bácsi már a próbaszámok megjelenésétől elmaradhatatlan volt sporttudósításaival. Gutyán Mihály az egykori úttörőház munkatársa ifjúsági- és gyermekrendezvények híreit hozta, Mihaleczné Kovács Mária a szövetkezetek életéről, gazdasági rendezvényekről írta cikkeket. Szenes János sokat tudósított a város környékén történekről, de otthonosan érezte magát bármilyen témában. Ők ketten később mint az újság szerkesztői is bemutatkoztak az olvasóknak.

Csongrádi János és Benkő László fotóival tette még fogyaszthatóbbá az újságot.

A megnevezetteken kívül többen jelentkeztek egy-egy írással, tudósítással, azzal is változatosabbá téve az olvasnivalót.

A szerkesztőség a főiskolán működött. A gyors elintézendők színtere az én hivatali irodám volt. A nagyobb létszámú szerkesztősé-

gi megbeszéléseket pedig az előadótermek valamelyikében tartottuk meg.

A megírt cikkek, interjúk, testületi anyagok összegyűjtése, összerendezése után kiemelt tennivaló volt a nyersanyag nyomdába juttatása, majd korrektrájára. A heti folyamatos megjelentetés az újraindítás után a Petőfi Nyomda Szarvasi Részlege nem tudta elvállalni. Ennek kapacitásbeli, de technikai korlátai is voltak. Így a nyomtatást a Kner Nyomda Dűrer üzemében, Gyulán végeztettük. Ez nekünk, szerkesztőtársaknak heti két gyulai utazást tett szükségessé, kedden és csütörtökön. A kész újságot, amely az engedélyezett papír felhasználási keret szerint először 1000 példányban, a végleges engedélyezés után 2000 példányban készült, minden csütörtök délután a Postahivatalba kellett eljuttatnunk. Akkor még a lapterjesztés monopolizálva volt és csak a posta végezhetette. Hétfő-hétre szinte óramű pontossággal írtuk, szerkesztettük, postáztuk, mert a késés, csúszás eredménye lapkimaradás lett volna. Így sok év távlatából, megkönnyebbüléssel és jó érzéssel mondhatom, arra az összehangolt fegyelmezett munkára igen büszke vagyok. Munkatársaimmal keményen, szervezeten kellett dolgozni, de az eredmény a midig időben megjelent újság volt.

A nyolcvanas évek közepének, végének megfelelő árszinten a négyoldalas példányszámokat előbb 5, majd 8 forintos áron terjesztettük. A kinyomtatott példányok mindig elfogtak, mondhatom: elkapkodták az olvasók. Így remittenda, azaz visszamaradó

